

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kisházi János ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Petróczki Veronika kamarai jogtanácsos által képviselt alperes ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Balassagyarmati Törvényszék 2017. május 30. napján meghozott, 15.P.20.485/2016/18. számú ítélete ellen, a felperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 21.300 (huszonegyezer-háromszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes mint adós 2008. augusztus 26-án svájci frank alapú kölcsönszerződést kötött az alperessel mint hitelezővel. A kölcsönszerződés megkötésekor a felperes kockázatfeltáró nyilatkozatot írt alá, amely többek között tartalmazza, hogy „A deviza alapú kölcsön és lízingszerződéseknel a kamat- és árfolyamváltozások hatásaként a havi törlesztőrészletek a forinthiteleknel gyakrabban és nagyobb mértékben változhatnak. A törlesztőrészlet ingadozása a kamat- és árfolyamváltozás irányától függően kedvezően és kedvezőtlenül is érintheti az ügyfelet. Amikor a forint gyengül az adott devizával szemben, akkor a törlesztőrészlet növekszik.”

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy a közte és az alperes között létrejött kölcsönszerződés érvénytelen. Kérte, hogy a bíróság határozatának meghozataláig nyilvánítsa hatályossá a szerződést, és kötelezze az alperest 852.198 forintnak, ezen összeg kamatainak és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére. Hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződés megkötése előtt az alperes nem adott neki megfelelő tájékoztatást az árfolyamváltozás kockázatairól, ennek következtében a szerződésnek az árfolyamkockázatot teljes mértékben reá hárító feltételei tisztességtelenek, ezért semmisek. Álláspontja szerint a szerződés nem teljesíthető a tisztességtelen feltételek nélkül, ezért a tisztességtelen feltételek kiesése a teljes kölcsönszerződés érvénytelenségét eredményezi. Előadta, hogy nem történt olyan kockázatfeltárás, amelynek az átvételét aláírásával igazolta volna, és a szerződés tervezetét sem ismerhette meg. Kifejtette, hogy az alperesnek még a szerződéskötés előtt kellett volna feltárnia az árfolyamváltozásból eredő kockázatokat, ezért a kockázatfeltárásnak szánt tájékoztatás szerződéskötéssel egyidejű közlése jogellenes volt. Álláspontja szerint sem az egyedi kölcsönszerződés, sem az általános szerződési feltételek, sem a kockázatfeltárásnak szánt tájékoztatás nem tartalmazza a szerződést érintő minden lényeges körülményt, és nem ad világos és érthető tájékoztatást az árfolyamkockázat valós tartalmáról – arról, hogy a kockázat reális, és korlátlanul a felperest terheli. Kifogásolta, hogy a tájékoztatásból nem ismerhette fel, hogy az árfolyamkockázatnak nincs felső határa, a havi törlesztőrészletek összege korlátlanul, akár többszörösére is megnőhet. Hivatkozott arra is, hogy az ÁSZF 7. pontja sem értékelhető az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatásnak, mert a matematikai képlet – amelyből a futamidő alatt az árfolyamváltozás felperesi kötelezettségre gyakorolt hatása levezethető – részletes

magyarázat nélkül nem világos és nem érthető. Állította, hogy a szerződés megkötése során olyan tájékoztatást kapott, hogy a törlesztőrészek összege 10 éven át változatlan marad. Indítványozta a per tárgyalásának felfüggesztését az Európai Unió Bírósága (EUB) előtt C-483/16. és C-51/17. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig. Az volt az álláspontja, hogy a per eldöntése a C-483/16. és C-51/17. számon folyamatban lévő eljárásokban hozott előzetes döntésektől függ.

Az alperes ellenkérelme elsődlegesen a per megszüntetésére irányult. Hivatkozott arra, hogy a felperes kereseti kérelme nem felel meg a 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) 37. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Érdemben a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Okfejtése szerint megfelelő tájékoztatást adott a felperesnek az árfolyamváltozás kockázatáról – a felperes sem az általa aláírt kockázatfeltáró nyilatkozat, sem az egyedi kölcsönszerződés, sem az általános szerződési feltételek tartalma alapján nem feltételezhette alappal, hogy az árfolyamváltozás kockázata ne lenne valós, vagy az csak korlátozott mértékben terhelné őt. Előadta, hogy nem tanúsított semmilyen olyan magatartást, amelyből a felperes a kockázatfeltáró nyilatkozat és a szerződés tartalmával szemben alappal feltételezhette, hogy a kockázat nem valós vagy korlátozott. Kiemelte, hogy a tájékoztatás alapján a felperes megismerhette az árfolyamkockázat hatásait is.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 42.600 forint perköltséget. Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy a felperes keresete megfelel a DH2 törvény 37. § (1) bekezdésében előírt követelményeknek, ezért nem látott lehetőséget a per megszüntetésére. Kifejtette, hogy az alperes már a kölcsönszerződés megkötése előtt eleget tett a Hpt. 203. §-ában előírt tájékoztatási kötelezettségének. Rámutatott, hogy a felperes által aláírt kockázatfeltáró nyilatkozatban adott tájékoztatás kiterjedt arra, hogy az árfolyamváltozás kockázata kizárólag a felperest terheli, a változó törlesztőrészek kiszámításának módszeréről pedig az általános szerződési feltételek adnak részletes tájékoztatást. Bizonyítottság hiányában nem találta megállapíthatónak, hogy a felperes a szerződéskötés során olyan tájékoztatást kapott, ami szerint a törlesztőrészek összege 10 éven át változatlan marad.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása, keresetének teljesítése, valamint az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalása iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az alperes a kölcsönszerződésben nem tájékoztatta őt kellő részletességgel az árfolyamváltozás kockázatairól, mert a tájékoztatás nem világos és nem érthető. Hangsúlyozta, hogy a kockázat áthárítása nem azonos a kockázat feltárásával, mert a kockázat megfelelő feltárása a szolgáltatott termék tulajdonságainak minden részletre kiterjedő leírása. Rámutatott, hogy a Hpt. különös tájékoztatási kötelezettséget ír elő az árfolyamváltozás kockázata vonatkozásában. Hivatkozott arra, hogy az Európai Unió Bíróságának (EUB) C-26/13. számú ítélete értelmében a feltétel akkor érthető és átlátható, ha a fogyasztó annak alapján képes értékelni a feltétel őt érintő gazdasági következményeit. Az ítélet kitér arra is, hogy az átláthatóság követelményét kiterjesztően kell értelmezni. Érvelése szerint az árfolyamkockázat teljes áthárítása a szokásostól eltérő feltétel volt, ezért az alperesnek kifejezetten fel kellett volna hívnia a felperes figyelmét a szerződés speciális, deviza elszámolásra vonatkozó tartalmára ahhoz, hogy az a szerződés részévé váljon. Ezt az alperes elmulasztotta, mert sem az általános szerződési feltételek 7. pontja, sem a kockázatfeltárásnak szánt nyilatkozat nem értékelhető figyelemfelhívó tájékoztatásként. Kiemelte, hogy a bíróságok is eltérően ítélték meg, hogy a deviza alapú kölcsönök forint- vagy devizakölcsönnek minősülnek. Erre figyelemmel a felperes sem tudhatta, hogy minek és milyen kockázatát vállalja a szerződés megkötésével. Kifejtette, hogy a deviza alapú kölcsönök nem

íthetők meg azonosan a deviza nyilvántartású kölcsönökkel, a szerződéskötéskor hatályos Hpt. alapján az alperes deviza alapú kölcsönszerződést nem is köthetett volna. Álláspontja szerint az alperesnek a devizaforrás beszerzése céljából végzett pénzügyi műveletekre figyelemmel kellett volna feltárnia az árfolyamváltozás kockázatait. Ennek az alperes tájékoztatása nem felel meg, az csak formális, érdemi információt nem tartalmaz, nem tárja fel a valódi kockázatokat, nem írja le, hogy a kockázat miképpen hat a tartozásra. Okfejtése szerint az alperes tájékoztatása nem világos és érthető, mert annak alapján a felperes nem lehetett tisztában a kikötés hatásaival, következményeivel, ezért nem láthatta előre, hogy milyen okból, hogyan, milyen mértékben módosulhatnak a szerződésből eredő kötelezettségei az árfolyam változása miatt. Az volt az álláspontja, hogy az alperesnek arról is tájékoztatást kellett volna adnia, hogy hosszabb távon elenyésző a valószínűsége a forint erősödésének a svájci frankhoz képest, továbbá, hogy kifejezetten ki kellett volna terjednie arra, hogy a tartozás korlátlanul megnőhet, ebből fakadóan a fizetendő kamat és törlesztőrészlet korlátlanul nagyobb lehet. Előadta, hogy a 2008/48 EK Irányelv és az EUB C-186/16. ítélete értelmében a megfelelő tájékoztatást a szerződéskötés előtt, és nem a szerződéskötéssel egyidejűleg kellett volna megkapnia. Hivatkozott arra, hogy az alperes nem is köthetett volna deviza alapú forintkölcsön szerződést, mert a Hpt. 3. § (1) bekezdése értelmében kölcsönt csak forintban, devizában vagy valutában lehetett nyújtani. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződés részének tekintette a felperes szerződési ajánlatát is. Fenntartotta a tárgyalás felfüggesztésére vonatkozó indítványát.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta. Hangsúlyozta, hogy a szerződés tartalma alapján felismerhető volt a felperes számára, hogy tartozása devizához kötötten áll fenn, az általános szerződési feltételek 7. pontja pedig felhívta a felperes figyelmét az árfolyam változásának lehetőségére. Rámutatott, hogy a Kúria 6/2013. Polgári jogegységi határozata értelmében a tájékoztatásnak nem kell kiterjednie az árfolyamváltozás irányára, mértékére és valószínűségére. Kifejtette, hogy a szerződés deviza alapúsága a szerződés egyedileg megtárgyalt feltétele volt, mert maga a felperes választotta a deviza alapú kölcsönt az alperes által kínált lehetőségek közül. Álláspontja szerint a perbeli kölcsönszerződés megkötésekor hatályos jogi szabályozás szerint nem is kellett volna külön kockázatfeltáró nyilatkozatot tennie. Hangsúlyozta, hogy az árfolyamváltozás kockázatáról már a szerződéskötés előtt is tájékoztatta a felperest a neki átadott tájékoztatóban, a finanszírozási ajánlatban és a szerződéstervezetben, ezen kívül az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatást tartalmaz a kockázatfeltáró nyilatkozat, az egyedi kölcsönszerződés és az általános szerződési feltételek 7. pontja is. Érvelése szerint ebből a tájékoztatásból egyértelműen kitűnik, hogy a törlesztőrészletek változásának nincs felső határa. Rámutatott, hogy a felperes az öt terhelő kötelezettség ellenére nem bizonyította, hogy a szerződésben és a kockázatfeltáró nyilatkozatban foglaltaktól eltérő tájékoztatást kapott. Az volt az álláspontja, hogy ha a felperes nem értette meg pontosan a szerződés valamelyik feltételét, akkor további tájékoztatást kellett volna kérnie a szerződés aláírása előtt. Hivatkozott arra, hogy a szerződés deviza alapúsága nem volt a szokásostól eltérő szerződési feltétel. Vitatta a felperes elszámolásának helyességét. Okfejtése szerint az elszámolás nem felel meg a DH2 törvény 37/A. § (1) bekezdésének. Álláspontja szerint a kölcsönszerződés forintosítása a szerződés valamennyi esetleges hibáját orvosolta. Nem ellenezte a per tárgyalásának felfüggesztését a felperes által megjelölt előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett része, ezért a Fővárosi Ítéletábra az ítéletet teljes terjedelemben bírálta felül /Pp. 228. § (4) bekezdés/.

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével és a döntés ítéletben kifejtett indokaival az ítélet tábla is egyetértett.

A felperes fellebbezésében foglaltakra figyelemmel az ítélet tábla az alábbiakra mutat rá:

A perbeli kölcsönszerződés megkötésének időpontjában jogszabály még valóban nem határozta meg a deviza alapú kölcsönszerződés fogalmát. A szerződési szabadság elvéből következően azonban nem csak jogszabályban nevesített és részletesen szabályozott típus szerződések köthetők, hanem nem szabályozott, a típus szerződésektől eltérő tartalmú atipikus szerződések is, ha ezek megkötését jogszabály nem tiltja kifejezetten. A deviza alapú kölcsönszerződések megkötését a perbeli szerződés megkötésekor jogszabály nem tiltotta, a Kúria pedig a 6/2013. számú – a bíróságokra kötelező – Polgári jogegységi határozatának 2. pontjában úgy foglalt állást, hogy a deviza alapú kölcsönszerződés mint szerződéstípus önmagában amiatt, hogy a kedvezőbb kamatmérték ellenében az árfolyamkockázat az adósnál jelentkezik, nem ütközik jogszabályba, nem ütközik nyilvánvalóan a jó erkölcsbe, nem uzsorás szerződés, nem irányul lehetetlen szolgáltatásra és nem színlelt szerződés. A szerződési terheknek a szerződés megkötését követő - előre nem látható - egyoldalú eltolódása az érvénytelenség körében nem értékelhető, tekintettel arra, hogy az érvénytelenségi oknak a szerződés megkötésekor kell fennállnia. A 41/1997. (III. 5.) Korm. rendelet 11/B. § és 13. §-ában a THM számításával összefüggésben már megjelentek a deviza alapú kölcsönszerződésre mint új szerződéstípusra jellemző szabályok, a szerződéstípus fogalmának meghatározását pedig 2010. szeptember 27-től a Hpt. 200/A. § (1) bekezdése tartalmazza. Mindezekre figyelemmel a felperes alaptalanul hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy az alperes nem köthetett volna deviza alapú kölcsönszerződést.

A perbeli kölcsönszerződés megkötésének időpontjában hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209. § (4) bekezdése szerint a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók a főszolgáltatást megállapító, illetve a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési kikötésekre.

A Kúria a 6/2013. Polgári jogegységi határozat 1. pontjában kifejtette, hogy a deviza alapú hitel-, kölcsön- és pénzügyi lízingszerződések (a továbbiakban: deviza alapú kölcsönszerződések) devizaszerződések, amelyek egyik sajátossága az, hogy az adós viseli az árfolyamváltozás hatásait: a forint gyengülése az adós fizetési terhének növekedését, erősödése pedig a csökkenését eredményezi.

A Kúria a 2/2014. Polgári jogegységi határozat 1. pontjában úgy foglalt állást, hogy a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot – a kedvezőbb kamatmérték ellenében – korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, amelynek a tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható. E rendelkezés tisztességtelensége csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó (a továbbiakban: fogyasztó) számára annak tartalma a szerződéskötéskor – figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is – nem volt világos, nem volt érthető. Ha a pénzügyi intézménytől kapott nem megfelelő tájékoztatás vagy a tájékoztatás elmaradása folytán a fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, aminek következtében a szerződés részlegesen, vagy teljesen érvénytelen.

A perbeli kölcsönszerződés megkötésekor hatályos, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 203. § (6) bekezdése úgy rendelkezik, hogy olyan lakossági ügyféllel kötött szerződés esetén, amely devizahitel nyújtására irányul, illetőleg ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmaz, a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja.

A Hpt. 203. § (7) bekezdés a) pontja szerint a (6) bekezdésben meghatározott kockázatfeltáró nyilatkozatnak tartalmaznia kell devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztőrészletre.

Mivel a deviza alapú kölcsönszerződés a 6/2013. Polgári jogegységi határozat 1. pontja szerint devizahitel nyújtására irányuló szerződésnek minősül, a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdései pedig 2005. január 1-jén, a perbeli kölcsönszerződés megkötése előtt léptek hatályba, az alperes a fellebbezési ellenkérelmében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy nem is lett volna köteles kockázatfeltáró nyilatkozatot tenni.

A 6/2013. Polgári jogegységi határozat 3. pontja értelmében a pénzügyi intézményt a jogszabály alapján az árfolyamváltozás kockázatával kapcsolatosan terhelő tájékoztatási kötelezettségnek ki kellett terjednie az árfolyamváltozás lehetőségére, és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre. A tájékoztatási kötelezettség nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás mértékére.

A 93/13/EGK Irányelv 4. § (2) bekezdését értelmező C-186/16. számú ítéletében az Európai Unió Bírósága (EUB) is arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem tekinthető tisztességtelennek a szerződés elsődleges tárgyát meghatározó szerződési feltétel, ha azt világosan és érthetően fogalmazták meg. Az ítélet szerint az árfolyamváltozás kockázatát a fogyasztóra terhelő szerződési feltétel akkor tesz eleget az érthetőség követelményének, ha a pénzügyi intézmény megfelelő tájékoztatást ad a fogyasztónak. A tájékoztatás akkor tekinthető megfelelőnek, ha az nem csak alaki és nyelvtani szempontból, hanem a konkrét tartalom vonatkozásában is érthető – a fogyasztó a tájékoztatás alapján nem csupán azt ismerheti fel, hogy fennáll az árfolyamváltozás kockázata, hanem fel tudja mérni e kockázatnak a szerződésben vállalt pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt gazdasági következményeit is.

Az alperes a perben a felperes névaláírásával ellátott kockázatfeltáró nyilatkozatot csatolt. A felperes nem vitatta, hogy a nyilatkozaton lévő névaláírás tőle származik. Erre figyelemmel a felperes alaptalanul tagadta az aláírásával igazolt kockázatfeltáró nyilatkozat létét.

A kockázatfeltáró nyilatkozatba foglalt tájékoztatás alapján a felperes tudomást szerzett az árfolyamváltozás kockázatának fennállásáról.

A tájékoztatása nem csupán az árfolyamváltozás lehetőségére és az azzal járó kockázatokra hívta fel a felperes figyelmét, hanem azt is tartalmazza, hogy az árfolyamváltozásnak hatása van a törlesztőrészletek összegére, mégpedig úgy, hogy forint gyengülése esetén a törlesztőrészlet növekszik. Ilyen módon a tájékoztatás kiterjed arra is, hogy az árfolyamváltozás kockázata milyen módon befolyásolja a felperes kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségét az árfolyam felperes számára kedvezőtlen változása esetén. Ennek alapján pedig a felperes fel tudta mérni, hogy mik lehetnek az árfolyamváltozás kockázatának a szerződésben vállalt pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt gazdasági következményei. Az ÁSZF 7. pontjában megadott képlet alapján – amely

bonyolult, de minden eleme az ÁSZF alapján meghatározható – a változás törlesztőrészletre gyakorolt hatása kiszámítható volt.

A kockázatfeltáró nyilatkozatba foglalt tájékoztatás folytán a felperes nem gondolhatta alappal, hogy az árfolyamkockázat nem valós, az nem következhet be a kölcsön futamideje alatt, és azt sem feltételezhette alappal, hogy az árfolyamváltozás kockázatának nincs felső határa, az őt csak korlátozott mértékben terheli.

A fogyasztói kölcsönszerződés megkötése a fogyasztói szerződést tartalmazó okirat felek általi aláírásával történik. Az adósoktól az adott helyzetben általában elvárható, hogy a szerződés aláírása – megkötése – előtt megismerjék a szerződés tartalmát, és tisztában legyenek azzal, hogy a szerződés megkötésével milyen kötelezettségeket és kockázatokat vállalnak. Ezért nem kifogásolható, ha a fogyasztóval szerződő fél magában a szerződés szövegében vagy a szerződés szövegével egyidejűleg átadott nyilatkozatban ad tájékoztatást a fogyasztó szerződésből eredő kötelezettségeit lényegesen érintő kockázatról vagy egyéb körülményről – a fogyasztónak ugyanis lehetősége van arra, hogy ne kösse meg nyomban a szerződést, hanem előbb további tájékoztatást, magyarázatot kérjen, vagy más módon tájékozódjon a szerződésnek azokról a feltételeiről, amelyeket nem értett meg pontosan. A perbeli esetben a felperes egyébként a kölcsönkérelem benyújtásával egyidejűleg 2008. augusztus 25-én a kockázatfeltáró nyilatkozatot aláírta, a szerződés megkötésére pedig ezt követően 2008. augusztus 26-án került sor, így az aláírás előtt az árfolyamkockázatról a tájékoztatást megkapta.

A felperes az elsőfokú bíróság Pp. 3. § (3) bekezdése alapján adott tájékoztatása és felhívása ellenére nem bizonyította, hogy az alperes alkalmazottjától vagy megbízójától a kockázatfeltáró nyilatkozattól eltérő, olyan megtévesztő tartalmú tájékoztatást kapott volna, hogy a törlesztőrészletek összege 10 évig változatlan marad. Megtévesztő tájékoztatás hiányában a felperes nem bízhatott alappal abban, hogy az árfolyam számára kedvezőtlen változásának és a törlesztőrészletek emelkedésének kockázata nem valós a szerződéskötést követő 10 évben.

Mindezek alapján a felperes által aláírt kockázatfeltáró nyilatkozatba foglalt, az árfolyamváltozás kockázatára vonatkozó tájékoztatás megfelel a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében, a 6/2013. és a 2/2014. Polgári jogegységi határozatokban, valamint az EUB C-186/16. számú ítéletében támasztott követelményeknek, ezért a szerződésnek az árfolyamváltozás kockázatát kizárólag a felperesre hárító feltételei nem minősülhetnek tisztességtelennek.

A Pp. 152. § (2) bekezdése szerint a bíróság a tárgyalást akkor is felfüggesztheti, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában más polgári per vagy a bíróság hatáskörébe tartozó más polgári eljárás már folyamatban van.

Az EUB előtt C-51/17. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásnak az a tárgya, hogy vizsgálható-e egyáltalán a fogyasztói kölcsönszerződésekben az árfolyamváltozás kockázatát kizárólag az adósra hárító szerződési feltételek tisztességtelensége. A per eldöntése szempontjából azért nincs jelentősége annak, hogy az EUB milyen döntést hoz a C-51/17. számon folyamatban lévő eljárásban, mert ha vizsgálható az árfolyamváltozás kockázatát kizárólag az adósra hárító szerződési feltételek tisztességtelensége, akkor a feltétel nem tisztességtelen a korábban részletesen kifejtett okok miatt, ha pedig nem vizsgálható, akkor a felperes keresete ebből az okból alaptalan.

A C-483/2016. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárásnak az a tárgya, hogy alkalmazhatók-e a DH2 törvény kötelező keresetmódosítást előíró, valamint a kizárólag

érvénytelenség megállapítása iránti kereseti kérelem fenntartásának és egyes érvénytelenségi jogkövetkezmények alkalmazásának lehetőségét kizáró 37. és 37/A. §-ai. A felperes a perben olyan kereseti kérelmet terjesztett elő, amely megfelel a DH2 törvény 37. § (1) bekezdésében előírt követelményeknek, ezáltal érdemben elbíráلható akkor is, ha a bíróság alkalmazhatja a DH2 törvény 37. § (1) bekezdését, és akkor is, ha nem. Ezért a per eldöntése nem függ a C-483/2016. számon folyamatban lévő eljárásban hozott előzetes döntéstől sem.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéلőtábla a per tárgyalásának felfüggesztését nem találta indokoltnak, és az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéلőtábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2018. április 12.

Világhyné dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

dr. Lente Sándor s. k.
k.

előadó bíró

dr. Csóka István s.

bíró